

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **G. T.**, narozený dne X
státní příslušnost X
t. č. v X

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 4. 2021, č. j.: KRPA-103262-13/ČJ-2021-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zajištěn za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítl, že žalovaná nesprávně posoudila naplnění podmínek pro zajištění co do možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, když žalovaná nepřihlédla ke všemu, co uvedl žalobce, a bylo tak zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce. Zajištění je až krajním prostředkem, žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150 ze dne 23. 11. 2011, č. j. 9 As 5/2010 – 74 ze dne 22. 7. 2010, č. j. 2 Azs 253/2017 – 37 ze dne 25. 7. 2017, č. j. 5 Azs 200/2019 – 33 ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 ze dne 28. 2. 2017, rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 16 A 2/2021 – 28 ze dne 20. 1. 2021, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 78 A 17/2015 – 34 ze dne 18. 12. 2015, též nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08 ze dne 12. 5. 2009. Za rozhodné žalobce považuje, že hlídce předložil při kontrole dne 26. 4. 2021 průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který byl platný do 7. 5. 2021. Žalobce nevěděl, že se nachází na území ČR bez pobytového oprávnění, rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě mu nebylo doručeno, dále zde má družku M. G.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že byly naplněny podmínky ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v rozhodnutí podrobně popsala, proč nepřistoupila k možnosti použití mírnějších opatření. Žalovaná odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 ze dne 28. 2. 2017), podle které v případech, kdy cizinec již nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, bude volba zajištění pravidlem. I zde je však nutno posuzovat každý případ individuálně. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 39/2016 ze dne 16. 3. 2016 je absence důvodné obavy, že by se případnému výkonu správního vyhoštění cizinec vyhýbal, nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření. Žalovaná popsala, proč uložení mírnějších prostředků považuje za nemožné a rovněž za neúčelné. K osobním a rodinným poměrům žalovaná uvedla, že s paní M. G. navázal žalobce vztah až v době, kdy bylo rozhodnuto o správním vyhoštění, musel tedy předpokládat i variantu, že bude muset území ČR opustit. Žalobce je svobodný, bezdětný (naopak jeho přítelkyně je vdaná). Samotný průkaz žadatele o mezinárodní ochranu neopravňuje jeho držitele k dalšímu pobytu, je-li řízení o udělení mezinárodní ochrany pravomocně skončeno.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:

5. Dne 19. 10. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění vedené pod č. j. KRPA-394605-17/ČJ-2018-000022, které nabylo právní moci dne 13. 12. 2019, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 3 roky a stanovena lhůta k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Výše uvedené rozhodnutí si žalobce převzal osobně dne 19. 10. 2018. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění cizinec podal odvolání, které bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 12. 2019 vedeným pod č. j. GPR-38289-7/ČJ-2G18-930310-4/240 zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu bylo potvrzeno, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 12. 2019, stejně tak tedy i rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce výše uvedené rozhodnutí nerespektoval a z území České republiky nevycestoval, z tohoto důvodu byl dne 11. 4. 2019 zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění a byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, kde bylo dne 14. 4. 2019 s cizincem zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, toto řízení bylo dne 8. 1. 2020 krajským soudem zastaveno, k nabytí právní moci rozhodnutí došlo dne 21. 1. 2020. Dále byl žalobce opětovně dne 12. 10. 2020 zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění a byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, kde bylo opět dne 16. 10. 2020 s cizincem zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy tato žádost byla jako nepřípustná zamítnuta s nabytím právní moci dne 12. 1. 2021 a dne 2. 3. 2021 nabylo právní moci rozhodnutí krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku žalobě proti zamítnutí žádosti o azyl. Dle § 54 odst. 2 zákona o pobytu cizinců byl cizinec povinen vycestovat nejpozději do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo po pozbytí oprávnění k pobytu, tj. do 1. 4. 2021. S ohledem na výše uvedené tedy žalobce pobýval na území ČR v období od 2. 4. 2021 do 26. 4. 2021, kdy byl zajištěn, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, kdy po tuto dobu mařil výkon správního rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 10. 2018 vedené pod č. j. KRPA-394605-17/ČJ-2018-000022. Žalobce do protokolu uvedl, že si je vědom skutečnosti, že mu bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno a měl z území vycestovat, tedy je si vědom svého protiprávního jednání. Nebyl si vědom, že již bylo rozhodnuto o podaném odvolání, neboť odvolání podával několik, nejenom v řízení o správním vyhoštění, ale také v řízení o azylu a proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu na území. Ze zařízení pro zajištění cizinců byl cizinec právě s ohledem na podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany opakovaně propuštěn. Žalobce se nezajímal o stav azylového řízení, z provedené lustrace bylo zjištěno, že naposledy mu byl vydán průkaz žadatele o azyl s platností do 7. 5. 2021. Vyjádření žalobce, že vše neřešil, svědčí o jeho lhostejnosti k otázce jeho pobytu na území ČR. Žalobce byl odhalen až kontrolní činností policejní hlídky. Správní orgán se domnívá, že cizinec na území pobýval s plným vědomím neoprávněného pobytu. Žalobce správní orgán nepřesvědčil, že by z území ČR v nejbližší době dobrovolně vycestoval, spíše naopak, sám uvedl, že do X. v žádném případě nevycestuje, navíc sám dosud neučinil žádné aktivní kroky vedoucí k vycestování, v současnosti nedisponuje cestovním dokladem, ani finanční hotovostí, navíc se sám doznal k užívání drog (pervitin, heroin) a správní orgán je přesvědčen, že od něj nelze jeho dobrovolné vycestování očekávat. Žalobce též po celou dobu na území ČR vykonával pracovní činnost, aniž by byl držitelem potřebného oprávnění a povolení k zaměstnání, tedy činil tak v rozporu se zákonem. Žalobce v ČR nemá žádný majetek, dle svého sdělení do protokolu bydlí v Praze v bytě společně se svojí přítelkyní na adrese X, P., nájemní smlouvu nemá uzavřenu. Žalobce

na území ČR po dobu svého pobytu pracoval, čímž si vydělával finanční prostředky k pobytu, žádnou pracovní smlouvu nikdy nepodepsal, vždy pracoval na základě ústní dohody. Žalobci byla dle názoru správního orgánu poskytnuta dostatečná lhůta na zajištění všech náležitostí nezbytných k vycestování, žalobce však dobrovolně ve stanovené lhůtě z území nevycestoval, přestože mu ve vycestování nebránily žádné objektivní důvody. Správní orgán je povinen předcházet trestné činnosti a činnosti, která není v souladu se zákonem. Z jednání účastníka řízení je zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Rovněž neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem uložené.

6. Na základě shora uvedených skutečností přistoupil správní orgán k zajištění žalobce, a to z toho důvodu, že při svém pobytu na území ČR jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. Po zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující. Správní orgán konstatoval, že žalobce měl možnost dobrovolně vycestovat z území ČR, to však neučinil, dne 11. 4. 2019 a následně dne 12. 10. 2020 byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, kde podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádosti žalobce byly právě vedeny jeho úmyslem setrvat na území ČR, a vyhnout se tak jeho vycestování do domovského státu a právě z tohoto důvodu se taktéž aktivně neřešil stav azylového řízení. Žalobce je dospělý, soběstačný a schopný se o sebe postarat. Na území České republiky nežijí žádní jeho příbuzní, naopak celá jeho rodina žije na území domovského státu, na území ČR nemá žádné závazky nebo pohledávky.
7. K možnosti aplikace zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla: Žalobce na území ČR nemá stálou adresu, žije v P. na adrese X, v pronajatém bytě, nájemní smlouvu nemá uzavřenu, na této adrese měl žalobce bydlet asi několik měsíců, adresu však pro účely azylového řízení opakovaně nenahlásil, navíc z provedené lustrace bylo zjištěno, že z PoS X žalobce svévolně odešel. Žalobce na území ČR nemá žádný majetek, disponuje minimální finanční hotovostí, k jeho aktuálnímu místu pobytu jej nic neváže, navíc jeho předešlé jednání neskýtá žádnou záruku, že bude řádně plnit povinnosti jemu uložené. Je zcela reálné, že se žalobce na adrese nebude zdržovat, bude se vyhýbat správnímu orgánu, neboť ví o skutečnosti, že pobývá na území neoprávněně, že porušil právní zákony ČR a je osobou, která je vedena v evidenci nežádoucích osob. Taktéž se nemusí na adrese nacházet v případě, že by správní orgán provedl pobytovou kontrolu. Je tak zcela reálné, že žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění nebude respektovat a bude se před jeho realizací skrývat. V úvahu nepřichází ani složení peněžních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, protože žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že v současnosti nemá žádné finanční prostředky, resp. disponuje minimální finanční hotovostí. Konečně na základě výše uvedeného žalobce neskýtá žádnou záruku, že budete dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Není reálné ani očekávat, že by žalobce plnil povinnost zdržovat se v místě

určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

8. K neuložení zvláštních opatření přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí, že žalobce i nadále z území ČR neodcestuje a nadále se bude dopouštět maření výkonu správního rozhodnutí. Na území ČR se pohybuje neoprávněně a je nebezpečí, že by mohl opět mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestovat z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Lze předpokládat, že na území ČR bude žalobce i nadále porušovat právní předpisy a nadále nerespektovat orgány Policie ČR, jakož i jiných správních orgánů. Žalobce byl dokonce odsouzen k trestu odnětí svobody, současně je uživatelem drog. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle shora citovaného ustanovení by tak v tomto případě bylo neúčinné a neúčelné.
9. Žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, nebyly žalovanou zjištěny. Správní orgán při této úvaze zhodnotil rodinné a soukromé poměry, které má cizinec vázán na území, a dospěl k závěru, že tímto rozhodnutím dojde k přiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V protokolu o podání vysvětlení dne 27. 4. 2021 žalobce uvedl, že na území ČR sdílí společnou domácnost s občanem ČR (příteklyně M. G., s níž je ve vztahu asi jeden rok). Správní orgán uvádí, že účastník řízení tento vztah navázal v době, kdy mu již bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno, tedy musel minimálně předpokládat, že zde existuje možnost, že bude muset území ČR opustit, a tedy dobrovolně podstoupil riziko, že jejich vztah nebude trvalého charakteru. Zároveň v tomto vztahu nežijí děti, žalobce je rozvedený a bezdětný, naopak jeho příteklyně je dle informací z dostupných informačních systému v současnosti vdaná. Žalobce s příteklýní případně mohou být oba v kontaktu prostřednictvím komunikačních zařízení nebo se osobně setkat v zemi, kde budou oba oprávněni pobývat. Žalobce v ČR o nikoho nepečuje, nežijí zde žádní jeho příbuzní, naopak jeho rodina žije na území domovského státu. Na území ČR se nezdržuje osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním

vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

13. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

14. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, zdůraznil, že „volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložení zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 - 34). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností

stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“

15. Výše uvedené závěry pak lze pro projednávanou věc shrnout tak, že volba zajištění na základě § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bude pravidlem, paušálně však nevylučuje možnost použití zvláštního opatření, i když se bude jednat o situaci spíše výjimečnou, neboť cizinec již porušil pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, správní orgán po zvážení osobních, majetkových a rodinných poměrů cizince, charakteru porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadního chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie, objektivně posoudí, zda by uložení opatření za účelem vycestování splnilo svůj účel.
16. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaná s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádala. Na str. 6 až 10 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlila, proč se rozhodla žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit, přitom zohlednila i tvrzení žalobce ohledně jeho družky (str. 5, 6, 10 napadeného rozhodnutí) i průkazu žadatele (str. 8 napadeného rozhodnutí). S argumentací žalované se soud ztotožňuje. Žalobce tvrzení o tom, že mu rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku nebylo doručeno, výslovně uvedl až v žalobě (srovnej protokol o podání vysvětlení ze dne 27. 4. 2021, kde jen obecně uvádí, že neví o tom, jak řízení dopadlo). Ke vztahu s přítelkyní soud uvádí, že žalobce ani do protokolu, ani v žalobě netvrdil takové skutečnosti, které by nasvědčovaly potřebné kvalitě a trvalosti tohoto vztahu, naopak výslovně uvedl, že v ČR není osoba, kvůli které by bylo ukončení pobytu z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Přítelkyně žalobce je vdaná, nemají s žalobcem žádné děti, žádný majetek, žádné závazky. Vztah navázali v době, kdy již bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, ani soud zde neshledává nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, žalovaná se s tímto aspektem přiléhavě vypořádala na str. 10 rozhodnutí.
17. Na závěrech žalované nic nemění ani skutečnost, že žalobci údajně nebylo známo, že jeho žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Žalobce se totiž o stav tohoto řízení aktivně nezajímal. Jak vyplývá z protokolu o podání vysvětlení ze dne 27. 4. 2021, žalobce jen neurčitě uvedl, že někam volal, nevěděl kdy, měl jet do Z., kam ale nejel, vypustil to, věc neřešil do další žádosti o azyl. Pokud žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, muselo mu být zřejmé, že žaloba proti tomuto typu rozhodnutí sama o sobě odkladný účinek nemá. Skutečnost, že se nijak nezajímal o výsledek svého návrhu na odkladný účinek, nemůže být brána v jeho prospěch. K tomuto závěru opakovaně dospěl i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 144/2019 – 19: *„Za situace, kdy se stěžovatel navzdory své pobytové historii o výsledek řízení nezajímal, nelze tuto skutečnost vykládat v jeho prospěch (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5 2019 č. j. 3 Azs 154/2018 - 25 a ze dne 16. 5 2017 č. j. 5 Azs 80/2017 - 27).“* Soud dále konstatuje, že žalobce pouze uvedl, že mu rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku nebylo doručeno, neosvědčil však, že tomu tak skutečně je, není zřejmé, zda tuto skutečnost uplatnil u odesílajícího soudu, neuvedl, na kterou

adresu mu bylo doručováno, a proč má za to, že doručeno nebylo řádně. Žalobce ani neuvedl, zda byl v řízení zastoupen, či nikoli. V protokolu pouze zmínil, že s právníkem podávali odvolání do správního vyhoštění, ale už spolu nejsou v kontaktu a nevzpomíná si. V evidenční kartě žadatele ze dne 26. 4. 2021 je uvedeno, že rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě bylo doručeno dne 2. 3. 2021, žalobce přitom neuvedl (ani nepodložil důkazy) žádné konkrétní skutečnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti o správnosti tohoto údaje, soud má tak ve shodě se žalovanou tuto obranu za účelovou. V této souvislosti soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016 – 21: „*Není rozhodné, zda stěžovatel jednal v rozporu s rozhodnutím vědomě či nevědomě. Zákon o pobytu cizinců nerozlišuje formu zavinění, jež zahrnuje skutečnost (ne)oprávněnosti pobytu na území České republiky. Jedná se o tzv. odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění. Neoprávněného pobytu se dopustil bez ohledu na to, že byl dle nyní uplatněného tvrzení přesvědčen o legalitě svého pobytu na území České republiky.*“ Bylo tedy ve vlastním zájmu žalobce, aby aktivně činil kroky ke zjištění aktuálního stavu řízení tak, aby neporušoval právní předpisy České republiky.

18. Pobytové oprávnění pak rozhodně nelze dovozovat z průkazu žadatele o mezinárodní ochranu. Podle § 58 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany je neplatný, jestliže jeho držitel již není žadatelem o udělení mezinárodní ochrany podle § 2 odst. 1 písm. b), což je právě případ žalobce poté, co krajský soud vydal usnesení o nepřiznání odkladného účinku (srovnej § 2 odst. 2 písm. b) zákona o azylu). Žalobce aktivně o přiznání odkladného účinku požádal, z čehož je zřejmé, že si musel být vědom, že bez přiznání odkladného účinku postavení žadatele o mezinárodní ochranu ztrácí (bez ohledu na to, co je uvedeno v průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany).
19. Žalobce si byl vědom povinnosti opustit území ČR na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, což potvrdil při svém výsledku. Žalobce k vycestování nečinil žádné kroky, z jeho jednání tak je zřejmé, že nemá v úmyslu dobrovolně území ČR opustit. Žalovaná správně poukázala, že žalobce v minulosti opakovaně žádal o mezinárodní ochranu s cílem zabránit správnímu vyhoštění. Uvedená účelovost vyplývá ze skutečnosti, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu bezprostředně poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění (zajištěn byl dne 11. 4. 2019, žádost o mezinárodní ochranu podal dne 14. 4. 2019, následně byl znovu zajištěn dne 12. 10. 2020, žádost o mezinárodní ochranu podal dne 16. 10. 2020).
20. Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že nebyly naplněny podmínky, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Soud neshledal rozpor s judikaturou citovanou žalobcem, žalovaná důkladně odůvodnila, proč použila zajištění jako krajního prostředku, když správně zohlednila specifické okolnosti případu. Odkazoval-li žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2015 č. j. 78 A 17/2015 – 34, soud v projednávaném případě neshledal aplikaci dvojitých standardů, skutkový základ byl v odkazovaném případě odlišný (šlo o řízení o žalobě proti správnímu vyhoštění, nikoli zajištění, žalobkyně porušila předpisy o pobytu cizinců nevycestováním jednorázově, jiného protiprávního jednání se nedopustila, původní

rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu bylo vydáno toliko v důsledku ukončení povolení k zaměstnání, nikoliv v důsledku protiprávního jednání, byla vdaná za muže, který měl na území ČR povolený trvalý pobyt, podstupovali umělé oplodnění, soud tedy zde akcentoval výrazný zásah do rodinného života). O zcela odlišný případ jde i v rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 16 A 2/2021 – 28, ze dne 20. 1. 2021, kde žalobce žádal opakovaně o stanovení lhůty k vycestování i o úhradu nákladů dobrovolného návratu a též o vystavení náhradního cestovního dokladu, tedy dle názoru soudu osvědčil skutečnou snahu vycestovat (a zajištění tak nebylo na místě).

21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. května 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně